

[Hans Schmidt.]

i Tinglev, biblioteksbygningen i Aabenraa, den forhenværende tyske landbrugsskole i Haderslev, den forhenværende husholdningsskole i Haderslev og en forhenværende husholdningsskole i Graasten. Alle disse bygninger har tjent kulturelle og sociale formål indenfor mindretallet.

De stod på navnet Wohlfahrts- und Schulverein fra Flensborg i tingbogen, men sagen var jo den, at mindretallet udøvede en ejers rettigheder, og at disse bygninger, såvidt jeg kan se, med undtagelse af een alle har været i tysk besiddelse siden før første verdenskrig, så man kan ikke sætte erhvervelsen i forbindelse med besættelsestiden. Dispensationsandragendet er dateret den 28. juli 1951, og i min første tale i dette høje ting var jeg inde på dette spørgsmål. Jeg fik dengang det svar, at sagen var under overvejelse. Nu foreligger der imidlertid et afslag fra handelsministeriet, og jeg vil dog i denne forbindelse under hensyn til det, jeg lige har sagt, gerne anmode den højtærede handelsminister om at tage sagen op til fornyet overvejelse. Jeg kan ikke se, at opretholdelse af konfiskationerne i dag skulle være påkrævet, og jeg mener, at man i alt fald skulle give mindretallet og muligvis Wohlfahrts- und Schulverein, henholdsvis dens retslige efterfølger, adgang til en afsluttende forhandling med den højtærede minister.

Jeg er klar over, at man fra myndighedernes side har vist stor imødekommenhed overfor mindretallet, da vi rejste en ny efterskole i Tinglev, men jeg kan ikke se, at dette forhold skulle kunne være tilstrækkelig begrundelse for opretholdelse af disse konfiskationer.

Endelig er der endnu en kategori af konfiskationer, som har vakt uro. Det er konfiskationen af de gårde, som hørte ind under Hofeverwaltungsgesellschaft. Det er kendt, at der var tilstået en del af de forhenværende ejere eller deres familier en forkøbsret til deres ejendomme. Ved likvidationen af selskabet er der ikke taget hensyn til disse forhold, og jeg kunne ønske, at man så sig foranlediget til at undersøge, om det ikke her drejer sig om et forhold, som må respekteres af staten.

Til slut må jeg tillade mig atter at lægge et ord ind for de ulykkelige, som endnu

frister en krank skæbne bag fængslets mure. Jeg kender godt de modstridende følelser, som knytter sig til dem, og jeg har forståelse derfor, men jeg ved også, at fortvivlelsen breder sig blandt dem, og jeg føler et ansvar for dem, fordi de er bragt i ulykke ved mit folks mellemkomst. Jeg kunne derfor ønske, at løsladelsen ikke trækkes ud i flere lange år, som vil slide på dem mere, end godt er.

Ole Bjørn Kraft: Denne debat vil ganske naturligt væsentligt blive af indenrigspolitisk og økonomisk karakter, men det ville alligevel være urigtigt, hvis vi lod de udenrigspolitiske emner ligge. Formålet med en debat som denne i tinget nu ved afslutningen af arbejdet herinde må være at give udtryk for den opfattelse af regeringens politik, som hersker i de forskellige partier, men den må også have til hensigt til vejledning og støtte for regeringens overvejelser at give udtryk for vurderinger af mere principiel natur, og således som situationen nu engang er i verden, indgår en udenrigspolitisk vurdering naturligt heri. Der er nemlig ikke nogen som helst grund til at skænke denne side af landets politik mindre opmærksomhed, end den har påkaldt hele tiden siden krigens afslutning. Der er så meget mindre grund hertil, som vi befinder os i en situation, der er flydende. Jeg tror, jeg vil kalde den en foreløbig situation. En udvikling er uden tvivl undervejs, men fremtidens hovedlinje er på ingen måde fastlagt. Den vil bl. a. komme til at afhænge af, hvorledes vi her i Vesten bedømmer den ny udvikling, der i dag finder sted i Sovjetunionen.

I denne situation er det rigtigt, som det også har været regeringens opfattelse, nøgternt at overveje stillingen, men at fastholde den hidtil førte politik og den samarbejdslinje med vore allierede, der har været en så stor styrke for Vesten i forholdet til Sovjetunionen. Thi til trods for alt, hvad modstanderne af Atlantpagten har påstået, er det magtbalancepolitikken, der har ført til den afblæsning af den kolde krig, som man kan notere. Det er også denne magtbalancepolitik, hvorpå vi i dag kan bygge håbet om en fredelig udvikling og sikkerhed mod en ny krig, og jeg kan derfor, således som mit